

Юлия. Ще са трудѣхъ за васъ съ най нѣжната грижа.

Максъ. Тѣй ли? На, знаешъ ли нѣщо — (*за себѣ си*) Максъ Хелфенщайнъ, мисли какво си са обрѣкалъ. (*високо*) И тѣй — за згодиникъ тѣ ти — той билъ богатъ а?

Юлия. Да, богатъ.

Максъ. А азъ сѣмъ бѣденъ. Ако нѣма кой да ма издържи — трѣбва да ходя на стари години да просѣмъ.

Юлия. Не, не! нѣма да просите. Като е тѣй ще да прѣсила сѣрце то си.

Максъ. Сѣрце то си? Да не бѣдишъ вече другому

Юлия. Нужно ли е да обичя човѣкъ еди-кого-си за да не му допадне еди-кой-си.

Максъ. А бе азъ само питамъ. Имай довѣрие въ менѣ. Ако обичяшъ нѣкого, кажи ми. Наистина, тежрдѣ не щеше ми износѣмъ, но —

Юлия. Не, Тейко, азъ още не сѣмъ намѣрила мѣжъ, за кого то бихъ желала да са уженѣмъ.

Максъ. Изрядно! Но ако са намѣреше едно момче добро, кое то да не е будала, бѣдно, грозно [*за себѣ си*] доста де, доста, Тейкооо!

Юлия. Нозгоденика ми не е тѣй.

Максъ. Тогизъ е злѣ, отистина. Бихъ желалъ да ти помогна, Юлио, тебѣ 10 пѣтиѣ по много отъ колко то ва други те — но дадохъ си веднѣжъ дума та, сега не може — (*за себѣ си*) о, о, по глунаво не можяхъ хортува!

Юлия. Азъ зная, че като трѣгнахте, упълномощихте учинайка.

Максъ. (*за себѣ*) Слава тебѣ, Господи. Отжрва ма сама тя! (*високо*) И тѣй дѣщи, казахъ ми веднѣжъ А трѣбва да кажа и Б.

Юлия. Но азъ мисля, упълномощихте догдѣ ви нѣма тука. Сега са върнахте — по бѣденъ.

Максъ. Бѣденъ!